

แฟรงก์ อับเนอ

- NEW YORK TIMES BESTSELLER -

จากเรื่องจริงสุดอื้อฉาวสะเทือนประวัติศาสตร์วงการเอฟบีไอ
สู่ภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ นำแสดงโดย จอห์นนี่ เดปป์

BLACK MASS

พหุ = พิน

ดิก เลียร์ และ เจอร์าร์ด โอนีลล์ เขียน
อมฤต โอภาสเศรษฐกุล แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

บทนำ

วันหนึ่งในฤดูร้อน ของปี ๑๙๔๘ เด็กชายชื่อย้ายสวมกางเกงขาสั้นนามว่าจอห์น คอนโนลลี เดินเตร่เข้าไปในร้านขายยาตรงหัวมุมถนน พร้อมกับเพื่อนอีกสองสามคน เด็กชายเหล่านั้นหวังจะมาดูลูกกวาดในร้านที่อยู่ท้ายโครงการอาคารสงเคราะห์โอลด์ฮาร์เบอร์ในบอสตันใต้ ทุกคนอาศัยอยู่ที่นั่น

“ไวดี้ บัลเจอร์ อยู่ไหนไง” เด็กชายคนหนึ่งกระซิบ

ไวดี้ บัลเจอร์ ผู้เป็นตำนาน ร่ำรวยผอมบาง ดูเคร่งเครียดและทรหด เขามีผมสีบลอนด์สว่างดกหนาที่ตลใจให้พวกตำรวจตั้งฉายาเขาว่าไวดี้ แม้เขาจะเกลียดชื่อนั้นและชอบชื่อจิมมี่ซึ่งเป็นชื่อจริงมากกว่าก็ตาม เขาคือปีศาจอันตรายวัยกำดัดผู้ซึ่งคบหากับแก๊งแจมรีดคล์

บัลเจอร์จับได้ว่าเด็กๆ เหล่านั้นกำลังจ้องมองเขา และเสนอขึ้นอย่างปุปบับว่าจะเลี้ยงไอศกรีมโคนเด็กๆ ทุกคน เด็กชายสองคนบอกรัสไอศกรีมที่ต้องการอย่างกระตือรือร้น แต่เจ้าหนูจอห์น คอนโนลลี ตัวน้อยกลับลังเล เขาเชื่อฟังที่แม่กำชับไม่ให้รับของจากคนแปลกหน้า เมื่อบัลเจอร์ถามว่าทำไมเขาจึงอดใจอยู่ เด็กชายคนอื่นๆ ก็หัวเราะกันคิกคักเรื่องกฎระเบียบของแม่เขา ดังนั้นบัลเจอร์จึงพูดขึ้น “นี่ ไอ้หนู ฉันไม่ใช่คนแปลกหน้าเสียหน่อย” เขาบอก จากนั้นบัลเจอร์จึงสอนบทเรียนสั้นๆ แต่สำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับ

ประวัติศาสตร์และเชื้อชาติให้กับเด็กชายคนนั้น บรรพบุรุษของทั้งคู่มาจากประเทศไอร์แลนด์ ทั้งสองแทบไม่อาจนับว่าเป็นคนแปลกหน้า

แล้วไวตี้ก็ถามอีกรอบ “อยากได้อิศกรีมโคนรสอะไรล่ะ”

คอนโวลีตอบด้วยเสียงแผ่วเบาว่าวานิลลา บัลเจอร์ฮัมเด็กชายขึ้นไปบนเคาน์เตอร์ด้วยความยินดีเพื่อรับไอศกรีม

นั่นเป็นครั้งแรกที่จอห์นได้พบกับไวตี้ หลายปีต่อมา เขาจะบอกถึงความตื่นเต้นร่าเริงของการได้พบกับบัลเจอร์เข้าโดยบังเอิญในวันนั้น “เหมือนกับได้พบเท็ด วิลเลียมส์”

*Theodore Samuel “Ted” Williams (ค.ศ. ๑๙๑๘ - ๒๐๐๒) นักเบสบอลอาชีพชาวอเมริกัน ระยะเวลา ๑๙ ปีของการเป็นนักเบสบอลอาชีพและได้สร้างเกียรติประวัติมากมายให้กับทีมและตนเอง เขาเป็นที่รู้จักในฐานะนักตีที่ดีที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ โดยทำโฮมรันได้ถึง ๕๑๒ ครั้ง

ภาค ๑

เจ้าชายแห่งอนธกาลคือสุภาพบุรุษ

วิลเลียม เชกสเปียร์

(องก์ ๓ ฉาก ๔)

คิงเลียร์

๑

ปี ๑๙๗๕

ภายใต้จันทร์เพ็ญ ในฤดูเก็บเกี่ยว เจ้าหน้าที่เอฟบีไอจอห์น คอนโนลลี ค่อยๆ นำรถพลีมัธสภาพบุ๋บเข้าสู่พื้นที่จอดรถเลียบชายหาด วิลลาสตัน ท้องน้ำที่ด้านหลังบ้านปูน ที่ไกลออกไป เส้นขอบฟ้าของบอสตัน ส่องแสงแวววับ เมืองต่อเรือที่ซื้อควินซีเชื่อมต่อกับทิศใต้ของบอสตัน มัน เป็นทำเลทองสำหรับการพบปะในแบบที่คอนโนลลีตั้งใจไว้ ถนนควินซีชอร์ เป็นถนนเลียบชายหาดยาวไปบรรจบกับทางด่วนสายตะวันออกเฉียงใต้ เมื่อ มุ่งหน้าขึ้นเหนือ ทางออกสามสี่แห่งของทางด่วนสายนี้มุ่งหน้าสู่บอสตันใต้ ทั้งคอนโนลลีและ “คนรู้จัก” ของเขาล้วนเติบโตขึ้นที่นี่ เมื่อใช้ถนนสายต่างๆ เหล่านี้ การขับรถไปและกลับจากเซาต์ไ้ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที แต่ความ สะดวกสบายเพียงประการเดียวไม่ใช่เหตุผลหลักที่ทำให้สถานที่นี้เหมาะสม มาก เหตุผลสำคัญที่สุดคือทั้งคอนโนลลีและชายที่เขานัดพบไม่ต้องการให้ ใครเห็นว่าอยู่ด้วยกันในละแวกบ้านเดิม

เมื่อถอยรถพลีมัธเข้าของจอดตามแนวชายหาด คอนโนลลีก็ผ่อนคลาย และเริ่มรอคอย ช่วงเวลาหลายปีจากนี้ คอนโนลลีกับชายคนที่เขากำลังรอ จะไม่ใคร่รอกห่างจากกันมากนัก ทั้งสองอยู่ร่วมกันในเซาต์ไ้โดยพักอาศัย

* Southie ชื่ออย่างไม่เป็นทางการของ South Boston หรือบอสตันใต้

และทำงานอยู่ในรัศมีหนึ่งไมล์ของกันและกันเสมอในโลกมิจนาศิพที่เต็มไปด้วย
ด้วยเจ้าหน้าที่สืบสวนและแก๊งสเตอร์

แต่เรื่องนั้นเกิดขึ้นภายหลัง สำหรับตอนนี้คอนโนลลี่อย่างกระตือ-
รือร้อนอยู่บนแนวชายหาดโวลลาสตัน เสียงเครื่องยนต์เดินเป็นจังหวะจุดให้
เกิดเสียงที่ๆ ที่เหมือนเสียงประจุไฟฟ้าภายในรถ เมื่อได้รับการโยกย้าย
กลับมาที่บ้านเกิดตามคำขอเร็วกว่ากำหนดหนึ่งปี เขาก็พร้อมจะสร้างชื่อใน
สำนักงานสาขาสืบสวนของหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายชั้นแนวหน้าของ
ประเทศ เขาอายุเพียงสามสิบห้าปี ช่วงเวลาสำคัญในเอฟบีไอที่เขารอคอย
มาถึงแล้ว

เจ้าหน้าที่ผู้ร้อนรนเติบโตขึ้นในช่วงที่เอฟบีไอดันรนต่อสู้กับความ
เสื่อมถอยด้านงานประชาสัมพันธ์ ในสภาองเกรส การไต่สวนเรื่องการ
ใช้อำนาจในทางที่ผิดของเอฟบีไอฟิสูจน์ว่าเจ. เอ็ดการ์ ฮูเวอร์ ผู้อำนวยการ
เอฟบีไอล่วงล้ำทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนตัวของนักการเมืองและ
บุคคลสาธารณะไว้ในแฟ้มข้อมูลลับมาเป็นเวลาหลายปี พวกเขาเพียงซึ่งเป็น
เป้าหมายหลักของเอฟบีไอก็ตกเป็นข่าวเช่นกัน การเปิดโปงเรื่องนี้อื้อฉาว
เกี่ยวกับความร่วมมืออันประหลาดพิกลระหว่างซีไอเอและแก๊งมาเฟียที่กำลัง
แพร่สะพัดก็ถูกขุดคุ้ยขึ้นในระหว่างการสืบสวนของสภาองเกรสเช่นกัน
มีการพูดถึงข้อตกลงระหว่างซีไอเอกับสมาชิกของแก๊งมาเฟียเพื่อสังหาร
ฟิเดล แคลสโตร แห่งคิวบา เช่นเดียวกับแผนฆาตกรรมที่มีการนำปากกา
และซิการ์อาบยาพิษมาใช้

จู่ๆก็ดูเหมือนว่ามีแก๊งมาเฟียอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกคนรวมทั้งฮอลลีวูด
ต้องการลิ้มรสองค์ลึกลับอันเต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจด้วยเหตุผล
บางประการ ภาพยนตร์ขึ้นโบแดงของฟรานซิส ฟอร์ด คอปโปลา *เดอะ
ก๊อดฟาเธอร์ ภาคสอง* มีผู้ชมเป็นจำนวนมหาศาลช่วงที่เข้าฉายเมื่อปีกลาย
ไม่กี่เดือนก่อนหน้านั้น ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวกวาดรางวัลออสการ์ไป
หลายรางวัล ตอนนีเอฟบีไอดันสังกัดของคอนโนลลี่กำลังมุ่งมั่นทุ่มเทกับการ
โจมตี ลา โคซา นอสตรา (แอลซีเอ็น) ภารกิจสำคัญระดับชาติอันดับหนึ่ง
ของเอฟบีไอ ซึ่งก็คือการต่อสู้เพื่อตอบโต้การตกเป็นขาวในแง่ร้าย และ

คอนโนลลีย์ก็มีแผน มันคืองานที่เขา กำลังดำเนินการเพื่อให้เป้าหมายดังกล่าว คว้าหน้า

คอนโนลลีย์มองสำรวจหน้าหาดซึ่งว่างเปล่าในยามดึกดื่นเช่นนี้ มีรถ ขับผ่านหน้าเขาไปบนถนนควินซีฮอร์เป็นครั้งคราว สำนักงานสอบสวนกลาง ต้องการรวบรวมเงาเพีย และในการรวบรวมหลักฐานเพื่อใช้กฎหมายเล่นงาน พวกมาเฟีย เจ้าหน้าที่เอฟบีไอจำเป็นต้องพึ่งชาวกรอง ในการหาข่าวกรอง พวกเขาต้องพึ่งพาคนวงใน เอฟบีไอประเมินค่าบุคลากรจากความสามารถ ในการรวบรวมข้อมูลข่าวสาร คอนโนลลีย์ทำงานนี้มาเจ็ดปีแล้ว เขา รู้ว่า อย่างน้อยเรื่องนี้ก็เป็นความจริง และเขามั่นใจที่จะเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นยอด คนหนึ่งของสำนักงาน เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีความสามารถเหมาะสม แผนของเขา นะหรือ บรรลุข้อตกลงที่คนอื่นๆ ในสำนักงานบอสตันเคยพยายามทำแต่ ไม่สำเร็จไปเล่า จอห์น คอนโนลลีย์ จะได้ตัวไวตี้ บัลเจอร์ แก๊งสเตอร์ผู้ลึ้น เหมือนปลาไหล เจ้าเล่ห์เพทุบาย และฉลาดสุดชั่วผู้เป็นตำนานแห่งเขาตัด มาร่วมงาน เจ้าหน้าที่เอฟบีไอผู้นำสมัยและมักใหญ่ใฝ่สูงผู้นี้ไม่ชอบขึ้นบันได เขาชอบขึ้นลิฟต์ และไวตี้ บัลเจอร์ คือชั้นบนสุด

สำนักงานสอบสวนกลางหมายตาบัลเจอร์มาได้ระยะหนึ่งแล้ว ก่อนหน้านั้น เจ้าหน้าที่ผู้คร่ำหวอดที่ชื่อเดนนิส คอนดอน เคยหัวนล้อมเขา ทั้งสองพบปะ และพูดคุยกัน แต่ไวตี้ระวังตัวเจ ในเดือนพฤษภาคมปี ๑๙๗๑ คอนดอน ได้ข้อมูลลงในจากไวตี้เกี่ยวกับสงครามระหว่างแก๊งชาวไอริชที่กำลังครอบงำ โลกมิจฉาชีพของเมืองนี้อยู่ ใครเป็นพันธมิตรกับใคร ใครมุ่งเป้าไปที่ใคร มันเป็นคำบอกเล่าที่ละเอียดถี่ถ้วนเกี่ยวกับสถานการณ์โดยรวม พวงด้วย ตัวละครสำคัญเป็นทิวแถว คอนดอนกระทั้งเปิดแฟ้มสายข่าวให้ไวตี้ แต่ ร่องรอยของไวตี้กลับสาบสูญไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสองพบกันหลายครั้งตลอด ช่วงฤดูร้อน การพูดคุยไม่ราบรื่น

คอนดอนรายงานว่า ในเดือนสิงหาคม ไวตี้ “ยังคงลังเลที่จะให้ข้อมูล” พอถึงเดือนกันยายน คอนดอนก็เลิกพยายาม “การติดต่อกับบุคคลดังกล่าว ไม่เกิดผลลัพธ์” เขาเขียนลงในแฟ้มข้อมูลของเอฟบีไอในวันที่ ๑๐ กันยายน ค.ศ. ๑๙๗๑ ว่า “ดังนั้นเรื่องนี้จึงถูกระงับ” สาเหตุที่ไวตี้โลเลลังเป็นปริศนา

บางทีอุปนิสัยของชาวไอริชขนานแท้ อาจทำให้เขาเอ็ดอดใจที่ให้ชาวกรอง
เหล่านั้นไป บางทีอาจมีปัญหารื่องความไว้นื้อเชื่อใจ ทำไมไ่ได้ บัลเจอร์
จึงควรเชื่อใจเดนนิส คอนดอน แห่งเอฟบีไอกันล่ะ อย่างไรก็ตาม แพ้ม
สายขาวของไว่ต์ถูกปิดลง

เมื่อถึงปี ๑๘๗๕ คอนดอนกำลังจะพ้นจากหน้าที่ เขาจัดจ้อยอยู่กับ การเกษียณอายุที่กำลังจะมาถึง แต่เขาก็ส่งเสริมคอนโนลลีจนก้าวหน้า และ เจ้าหนี้ที่ผู้หนุ่มแน่นกว่าก็กระหายใคร่เปิดแฟ้มสายขาวของไวต์ขึ้นอีกครั้ง ถึงอย่างไรคอนโนลลีก็มีข้อได้เปรียบบางอย่างที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน นั่น ก็คือเขารู้จักกับไวต์ บัลเจอร์ คอนโนลลีเติบโตขึ้นในบ้านเช่าอิฐอันทรุดโทรม ใกล้กับบ้านของบัลเจอร์ในโครงการอาคารสงเคราะห์โอลด์ฮาร์เบอร์ในบอสตัน ใต้ ไวต์อายุมากกว่าคอนโนลลีสิบเอ็ดปี แต่คอนโนลลีมั่นใจอย่างยิ่งว่า สายสัมพันธ์ของคอนบ้านเดียวกันจะทำให้เขามีอำนาจโน้มน้าวอย่างที่คนอื่น ๆ ในสำนักงานบอสตันไม่มี

แล้วจู่ๆ การรอคอยก็สิ้นสุดลง ประตูปังผู้โดยสารเปิดผางออกโดยไม่มีวี่แววล่งหน้า ไวตี้ บัลเจอร์ ผลุบเข้ามาในรถพลิมมท คอนโวลีส์สะดุ้งโหยงด้วยความประหลาดใจที่มีคนโผล่เข้ามาอย่างกะทันหัน ประหลาดใจที่ถูกเข้าประชิดโดยไม่ทันตั้งตัว เจ้าหน้าที่รัฐบาลกลางผู้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างเขากลับไม่ได้ลือกประตอรถ

“คุณทำยังงั้นะ กระโดดร่มลงมาหรือไง” เขากามในตอนที่แกั่งสเตอร์
ผู้ั้นปรับทำนึ่งให้สบาย คอนโนลลี้คิดว่าผู้มาเยื่อนจะขั้บรมมาจอดข้างเขา
บัลเจอร์อธิบายว่าเขาจอดกรรมณอีกส่าย แล้วเดินเลียบชายหาดมา เขา
รอนจนแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่แถวั้นแล้วค่อยเดินเข้ามาทางด้านหลังจากฝั่ง
ชายหาด

คอนโนลลี เจ้าหน้าที่หนุ่มของหน่วยต่อต้านองค์กรอาชญากรรม
อันตรายเกียรติพยายามสงบสติอารมณ์ ไว้ดีเพื่งอายุครบสี่สิบหกปีเมื่อวันที่
๓ กันยายน นั่งอยู่บนเบาะหน้า เขาช่างน่าเกรงขาม แม้จะสูงเพียงห้าฟุต
แปดนิ้วและหนัก ๑๖๕ ปอนด์เหมือนคนทั่วไปก็ตาม ร่างกายกำยำและ
อยู่ในสภาพสมบูรณ์ เขามีดวงตาสีฟ้าคมกล้า ผมสีบลอนด์เป็นเอกลักษณ์

เสียไปข้างหลัง ภายใต้ความมืดมิดที่ปกคลุม ชายทั้งสองเริ่มพูดคุยกัน จากนั้นคอนโนลลีจึงยื่นข้อเสนอของเขา เอาอกเอาใจชายสูงวัยผู้มีชื่อเสียงจากละแวกบ้านเดียวกันตามสมควร “คุณควรคิดเรื่องการใช้เพื่อนฝูงในหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายให้เป็นประโยชน์”

นี่คือคำที่คอนโนลลีใช้ในมน้าวไวดี้ คุณต้องการเพื่อน แต่ทำไมกันล่ะ

ในฤดูใบไม้ร่วงของปี ๑๙๗๕ ชีวิตในเมืองลับสนุ่นวายและแปรปรวนอย่างไม่อาจคาดเดาได้ จากจุดที่พวกเขาตั้งอยู่ตรงแนวชายหาดอันว่างเปล่า ชายทั้งสองมองเห็นเส้นขอบฟ้าของบอสตัน ในเวลานั้นความโชคดียังไม่คาดฝันของทีมเรดซ็อกส์สร้างความตื่นเต้นยินดีให้กับชาวเมืองบอสตัน ยาส, ลูอิส เทียนท์, บิลล์ ลี, คาร์ลตัน ฟิชก์, จิม ไรส์ และเฟรด ลินน์ ซึ่งจะได้รับเกียรติให้เป็นทั้งผู้เล่นหน้าใหม่แห่งปีและผู้เล่นที่ทรงคุณค่าที่สุดในอเมริกันลีกหลังสิ้นสุดฤดูกาลนี้ กำลังอยู่ระหว่างการแข่งขันแห่งเกียรติยศเพื่อชิงแชมป์เวิลด์ซีรีส์^๒ กับทีมซินซินแนติเรดส์อันแข็งแกร่ง

แต่เมื่อขยับใกล้บ้านเข้ามาอีกนิด โลกนี้มีมืดมิดและแปรปรวน

ฝันร้ายของโครงการถรับส่งนักเรียนปีที่สองเริ่มต้นขึ้นแล้ว ในปี ๑๙๗๔ คำสั่งของศาลรัฐบาลกลางให้จัดถรับส่งนักเรียนชาวผิวดำจากย่านร็อกซ์เบอร์รี่ไปยังโรงเรียนมัธยมปลายบอสตันใต้ เพื่อให้เกิดสมดุลทางเชื้อชาติในโรงเรียนรัฐตามที่ต่างๆ ของเมืองที่มีการแบ่งแยก เปลี่ยนย่านนั้นให้กลายเป็นเขตสงคราม ส่วนอื่นๆ ของประเทศหันมาสนใจเรื่องนี้และผู้คนเริ่มรู้จักเขาตีผ่านโทรทัศน์และภาพถ่ายบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ภาพตำรวจปราบจลาจล ตำรวจรัฐตรวจตราทางเดินในโรงเรียน พลแม่นปืนของตำรวจบนดาดฟ้า และชาวผิวขาวและชาวผิวดำจำนวนมากแผดร้องคำพูดเหยียดผิวใส่กัน ภาพที่ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์สาขาภาพถ่ายในปี ๑๙๗๖ ซึ่งทำให้ปากอ้าตาค้าง คือภาพของชายผิวดำผู้หนึ่งถูกระทุ้งด้วยธงชาติ

^๒ การแข่งขันเบสบอลอาชีพชิงแชมป์ประจำปีของทีมเบสบอลในแมเจอร์ลีกของประเทศสหรัฐอเมริกา และแคนาดา

อเมริกันระหว่างการก่อความวุ่นวายนอกศาลว่าการเมือง คนทั้งประเทศ
มองดูชาติผ่านปริซึมกระจกที่แตกร้าว มันคือสัมผัสโชคเลียดครั้งแรก
ที่ทั้งรุนแรงและน่ากลัว

บิลลี น้องชายของไวต์อยู่ท่ามกลางเรื่องทั้งหมดนี้ เช่นเดียวกับ
ผู้นำทางการเมืองท้องถิ่นทุกคน บิลลี บัลเจอร์ วุฒิสมาชิกประจำรัฐเป็น
ปรปักษ์ที่ไม่ยอมลดราวาศอกกับการจัดสรรส่งนักเรียนตามคำสั่งศาล เขา
ไม่เคยโต้แย้งคำตัดสินของศาลที่ว่าโรงเรียนต่างๆ ในเมืองนี้เกิดการแบ่งแยก
ที่เลวร้าย แต่เขาคัดค้านอย่างรุนแรงต่อการแก้ปัญหาใดๆ ก็ตามที่ยังบังคับให้
นักเรียนต้องเดินทางไปโรงเรียนที่อยู่นอกถิ่นที่อยู่ของตน เขาเดินทางไปยัง
กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อร้องเรียนและนำเสนอปัญหาเกี่ยวกับคณะผู้แทนของ
สภาองเกรสประจำรัฐ เมื่อไปถึงที่นั่นเขาก็ได้กล่าวปราศรัยท่ามกลางสายฝน
ที่เทกระหน่ำต่อหน้าบรรดาผู้ปกครองที่ต่อต้านการจัดสรรส่งนักเรียน
เขาเกลียดมุมมองที่คนนอกรับรู้เกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ของเขา เขาประณาม “การ
บรรยายให้เห็นภาพอย่างไม่หยุดหย่อน จงใจ และไร้สามัญสำนึกบนหน้า
หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ท้องถิ่น และระดับชาติว่า พวกเราแต่ละคน
คือพวกเหยียดเชื้อชาติที่ दौरान” สำหรับบิลลีแล้ว ปัญหาคือความกังวลที่
เพื่อนบ้านของเขามีต่อสวัสดิภาพและการศึกษาของลูกหลานเมื่ออยู่ที่
บ้านเกิด บิลลี บัลเจอร์ แสดงออกอยู่เป็นประจำว่าต่อต้านการแทรกแซง
ของรัฐบาลกลาง

แต่การจัดสรรส่งนักเรียนไม่ถูกยกเลิก และฤดูร้อนที่เพิ่งจบลง
ไม่ได้ผ่านไปด้วยดี ในเดือนกรกฎาคม ชายหนุ่มผิวดำหกคนขับรถไปยัง
ชายหาดคาร์สันในบอสตันใต้และลงเอยด้วยการต่อสู้กับแก๊งคนหนุ่มผิวขาว
เป็นเหตุให้ชาวผิวดำผู้หนึ่งเข้าโรงพยาบาล สมัยที่ยังหนุ่มแน่นกว่านี้ จอห์น
คอนโนลลี เคยเป็นเจ้าหน้าที่ช่วยคนจมน้ำตามแนวชายหาดต่างๆ ในบอสตันใต้
เหมือนที่บิลลี บัลเจอร์ เคยเป็นมาก่อน ปัจจุบันหาดทรายเหล่านั้นกลายเป็น
สมรภูมิอีกแห่ง วันอาทิตย์หนึ่งในเดือนสิงหาคม เฮลิคอปเตอร์ของตำรวจ
หลายลำบินวนรอบชายหาดคาร์สัน เรือของยามชายฝั่งออกลาดตระเวน
นอกฝั่งในขณะที่พลเมืองชาวผิวดำมากกว่าหนึ่งพันคนพากันขับรถไปที่

ชายหาดเป็นขบวนยาวหลายร้อยคน พวกเขามีเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบกว่าแปดร้อยนายร่วมทางในการ“บุกตะลุย”ไปยังชายหาด กล้องทำการบันทึกภาพ

เมื่อคอนโนลลีจัดแจงนัดพบกับไวต์ที่แนวชายหาดโวลลาสตันได้ โรงเรียนก็เปิดทำการอีกครั้ง การต่อต้านของนักเรียนและการทะเลาะวิวาทระหว่างชาวผิวดำกับชาวผิวขาวเป็นเหตุการณ์ปกติ เจ้าหน้าที่พยายามผสมผสานทีมอเมริกันฟุตบอลของโรงเรียนมัธยมปลายบอสตันเป็นครั้งแรก ด้วยคิดว่าอาจมีส่วนช่วยลดความตึงเครียดทางเชื้อชาติได้ แต่ผู้เล่นชาวผิวดำสี่คนที่มารายงานตัวในการฝึกซ้อมครั้งแรกต้องอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของตำรวจ

ย่านชาติถูกฉีกกระชาก คอนโนลลีรู้ดีและสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดนั้น เพราะมันก็เป็นละแวกบ้านของเขาเช่นกัน และเขาก็ใช้ประโยชน์จากความผูกพันนี้ในการจัดแจงนัดหมายกับบัลเจอร์ ถึงแม้ความผูกพันนั้นจะทำให้ไวต์ยอมพบกับเขา แต่ตอนนี้เขาต้องยื่นข้อตกลงกับวีรบุรุษในวัยเด็กผู้หนึ่ง สิ่งที่คอนโนลลีต้องการมากที่สุดคือการใช้ประโยชน์จากความเป็นป่วนวุ่นวายในโลกมิชชันนารีที่ขยายวงกว้างขึ้นระหว่างแก๊งมาเฟียในบอสตันและแก๊งที่บัลเจอร์เข้าร่วมในเมืองซัมเมอร์วิลล์ซึ่งอยู่ติดกัน บัลเจอร์ซึ่งตอนนี้เป็นผู้ควบคุมธุรกิจนอกกฎหมายในชาติเข้าไปเกี่ยวข้องกับฮาวิ วินเทอร์ หัวหน้าแก๊งในซัมเมอร์วิลล์ แก๊งดังกล่าวมีฐานปฏิบัติการอยู่ที่อุโมงค์รถในย่านวินเทอร์ฮิลล์ของเมืองเล็กๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำชาร์ลส์ไปทางตะวันตก ปีที่ผ่านมา ไวต์จับคู่กับสมาชิกอีกคนของแก๊ง สตีวี “เดอะไรเฟิลแมน” เฟลมมี้ ทั้งสองเข้ากันได้ดี เมื่อพบว่ามီးะโรบางอย่างที่เหมาะสมและเริ่มใช้เวลาร่วมกัน

เมื่อถึงตอนที่คอนโนลลีและบัลเจอร์พบกัน เจ้าหน้าที่หนุ่มแห่งเอฟบีไอก็ทำการบ้านมาก่อนแล้ว เขารู้ว่าบัลเจอร์และแก๊งวินเทอร์ฮิลล์กำลังเผชิญกับภัยคุกคามสองรูปแบบจากมาเฟียท้องถิ่นซึ่งมีรองหัวหน้ามาเฟียเจนนาริ เจ. แอนจูโล ผู้ทรงอิทธิพลและน้องชายทั้งสองเป็นผู้ควบคุมมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ สิ่งที่คาราคาซังอยู่ในเวลานั้นคือข้อพิพาทระหว่างองค์กร

ทั้งสองเรื่องจู่ดวงตัวจำหน่ายสินค้าในแถบนั้น มีสมาชิกของแก๊งพูดจาวางโตเรื่องการดวลปืนเพื่อสะสางเรื่องนี้ คอนโนลลีให้เหตุผลว่าในสภาวะแปรปรวนทั้งหมดนี้ แก๊งสเตอร์ต้องพึ่งพามิตรสหาย

นอกจากนั้นแล้วแอนจูโลยังเป็นคนเจ้าเล่ห์และลึกลับ เขาถนัดจัดเจนเรื่องการจัดการให้คนที่หมดประโยชน์กับเขาแล้วถูกจับกุม ตัวอย่างเช่นเมื่อสามสี่ปีก่อน นักเลงคัมแก๊งคนหนึ่งแตกแถวไม่ยอมเชื่อฟัง เล่ากันว่าแอนจูโลติดต่อกับเส้นสายในสำนักงานตำรวจบอสตัน และในไม่ช้าชายผู้หักหลังมาเพื่อก็กถูกจับกุมด้วยข้อหาอาชญากรรมที่อุปโลกน์ขึ้นหลังจากที่ตำรวจทุจริตยัดอาชญาไว้ในรถของเขา ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าแอนจูโลบงการให้เกิดการจับกุมแบบนี้ได้จริงหรือไม่ แต่นี่คือเรื่องที่รำลือกัน และไวตี้ บัลเจอร์กับคนอื่นๆ ในแก๊งของฮาวิ่ วินเทอร์ ก็เชื่อเช่นนั้น อย่างที่คอนโนลลีรู้ดีว่าสิ่งที่สัมผัสได้เท่านั้นจึงมีความสำคัญอย่างแท้จริง

เห็นได้ชัดว่าบัลเจอร์เป็นกังวลว่าจะถูกแอนจูโลจัดการ “ถ้าตำรวจสามคนหยุดฉันเอาไว้กลางดึกแล้วบอกว่าฉันมีปืนกลอยู่ในรถล่ะ” ไวตี้บ่น “ผู้พิพากษาจะเชื่อใคร ฉันหรือตำรวจสามคนนั้น” คอนโนลลีวางสถานะตัวเองเพื่อหาประโยชน์จากแนวโน้มของความหวาดระแวงในโลกมีฉาชีพที่ขัดแย้งกันเองนี้

ชายทั้งสองนั่งอยู่ในรถพลีมัท แสงไฟจากตัวเมืองกระเพื่อมไหวอยู่บนผิวน้ำ “คุณควรใช้เพื่อนฝูงให้เป็นประโยชน์” คอนโนลลีเน้นย้ำ มันคือคำพูดที่ทำให้บัลเจอร์พิจารณาเจ้าหน้าที่ผู้นี้อย่างตั้งอกตั้งใจ เขารู้สึกได้ถึงโอกาสที่ได้เปรียบ

“ใครล่ะ” ไวตี้ถามขึ้นในที่สุด “นายนะเหรอ”

“ใช่แล้ว” คอนโนลลีตอบชายผู้โหดเหี้ยมที่ใช้คนอื่นจนหมดประโยชน์แล้วโยนทิ้ง “ผมนี่ล่ะ”

ข้อเสนอของคอนโนลลีนั้นเรียบง่าย ให้ข้อมูลเกี่ยวกับลา โคซา นอสตรา แล้วปล่อยให้เอฟบีไอจัดการที่เหลือ บัลเจอร์รู้ดีว่า “หากเอฟบีไอตามเล่นงานมาเพีย ก็เป็นเรื่องยากเอาการที่มาเพียจะตามเล่นงานพวกเขา”

อันที่จริงบัลเจอร์รู้ว่าเอฟบีไอต้องการอะไรตั้งแต่ที่คอนโนลลีบอกว่าต้องการพบกับเขา บัลเจอร์ก็ควรทูลขอเสนอแนะมาหลายสัปดาห์แล้ว เขาประเมินข้อดีข้อเสีย คาดคะเนแง่มุมและประโยชน์ที่อาจได้รับ กระทั่งไปปรึกษากับสตีวี เฟลมมี่ บัลเจอร์เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นวันหนึ่งเมื่อทั้งสองอยู่ในอุมาร์แชลล์มอเตอร์สที่ซัมเมอร์วิลล์ ซึ่งฮาวิ์ วินเทอร์ เป็นเจ้าของ อยู่ชั้นเดียวแห่งนี้เป็นสิ่งปลูกสร้างรูปทรงธรรมดาที่สร้างจากอิฐบล็อก ลักษณะคล้ายคลึงกับหลุมหลบภัยคอนกรีต ใช้เป็นหน้าร้านสำหรับกิจการผิดกฎหมายหลากหลายประเภท ขยับขยายครอบคลุมไปถึงการลือกผลแข่งม้าทั่วทั้งชายฝั่งตะวันออกตั้งแต่ปี ๑๙๗๓ เป็นต้นมา

บัลเจอร์บอกเฟลมมี่ว่าเจ้าหน้าที่เอฟบีไอที่ชื่อจอห์น คอนโนลลี เสนอตัวให้ใช้บริการของเขา “นายคิดอย่างไร” บัลเจอร์ถามเฟลมมี่เมื่อทั้งสองอยู่กันตามลำพัง “ฉันควรไปพบเขาหรือเปล่า”

คำถามนั้นไม่ได้รับคำตอบ หลังจากนั้นเฟลมมี่ก็คิดว่าหากไว้ดี บัลเจอร์ บอกความลับกับเขาเรื่องที่ได้รับการทาบทามจากเอฟบีไอ แปลว่าบัลเจอร์ก็กำลังบอกใบ้ว่ารู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับ“สถานภาพ”ลับของเฟลมมี่ เฟลมมี่มีความเกี่ยวข้องกับสำนักงานเอฟบีไอบอสตันมาก่อน และก็เป็นความเกี่ยวข้องที่ไม่ธรรมดาเสียด้วย เขาถูกขึ้นบัญชีเป็นสายข่าวของเอฟบีไอครั้งแรกเมื่อกลางทศวรรษ ๑๙๖๐ เฟลมมี่ใช้รหัสลับ “แจ็กจากบอสตันใต้” สำหรับติดต่อกับเจ้าหน้าที่ชื่อเอช. พอล ริโค่ ผู้ดูแลสายข่าวของเอฟบีไอ (ซึ่งเป็นคู่หูของเดนนิส คอนดอน)

ริโค่ เจ้าหน้าที่อาวุโสมาดเฉิดฉาย ปลูกฝังเฟลมมี่ เพราะเฟลมมี่เข้าถึงมาเฟียในนิวยอร์กได้^๓ เฟลมมี่ไม่ใช่สมาชิกอย่างเป็นทางการของแก๊งมาเฟีย แต่เขารู้จักตัวละครชั้นแนวหน้าทุกคนและข้องแวะกับคนเหล่านั้นอยู่เสมอ พวกเขาเฟียชอบเฟลมมี่ซึ่งเป็นอดีตพลร่มกองทัพบก เขาออกจากสถานกักกันยาวชนเมื่ออายุสิบเจ็ดปีเพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับหน่วยรบแห่ง

^๓ ภูมิภาคทางตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ประกอบไปด้วย ๖ รัฐ คือ คอนเนตทิคัต เมน แมสซาชูเซตส์ นิวแฮมป์เชียร์ โรดไอแลนด์ และเวอร์มอนต์

กรมผสมทางอากาศที่ ๑๘๗ ในเกาหลีถึงสองครั้ง เขามีชื่อเสียงลือในฐานะ นักฆ่าผู้โหดเหี้ยม แม้จะสูงเพียงห้าฟุตแปดนิ้ว ซึ่งอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน และหนักราว ๑๔๐ ปอนด์ก็ตาม เฟลมมีทำงานตามลำพังจากมาร์โคเนคลับ ของเขาในละแวกรีกซ์เบอร์รี่ ที่ซึ่งเป็นทั้งโต๊ะพนัน อาบอบนวด และช่อง เป็นสถานที่สำหรับรับข้อความ รับโทรศัพท์ และจัดประชุมของเขา เฟลมมี เป็นที่ชื่นชอบ เขามีผมหยักศกลี้น้ำตาลแก่และดวงตาสีน้ำตาล นิยมชมชอบ รถยนต์และการมีหญิงสาวอยู่เป็นเพื่อนในยามดึก เฟลมมีเป็นผู้ชายสำส่อน

แม้แต่เรย์มอนด์ แอล. เอส. ปาตริอาร์กา ก๊อดฟาเธอร์แห่งนิว-อิงแลนด์ก็ยังเปิดเผยถึงความชอบพอที่มีต่อเขา ในฤดูหนาวของปี ๑๙๖๗ เฟลมมีถูกเรียกตัวไปที่เมืองพรอวิเดนซ์เพื่อร่วมโต๊ะอาหารกับปาตริอาร์กา และโจ น้องชายของปาตริอาร์กา พวกเขาพูดคุยเรื่องครอบครัว ปาตริอาร์กา ถามเฟลมมีว่าพ่อแม่ของเขามาจากส่วนไหนในอิตาลี พวกเขาพูดคุยเรื่อง ธุรกิจ ปาตริอาร์กาตกปากรับคำว่าจะส่งรถไปยังอู่ซ่อมรถแห่งใหม่ที่เฟลมมี เปิด พวกเขาพูดคุยกันเล็กน้อยเรื่องจิมมีเดอะแบร์ น้องชายของเฟลมมี ซึ่งต้องโทษข้อหาพยายามฆ่าอยู่ในคุก เพื่อเป็นการแสดงออกถึงไมตรีจิต ปาตริอาร์กามอบเงินสดให้เฟลมมี ๕,๐๐๐ เหรียญเพื่อสมทบทุนสำหรับ อู่ซ่อมรถของเขา

เมื่อกลับมาที่บอสตัน ส่วนใหญ่แล้วเฟลมมีไปไหนมาไหนกับแฟรงก์ ซาเลมเม่ เพื่อนในวัยเด็กผู้มีฉายาว่า“คาติลแล็คแฟรงก์” ทั้งสองเติบโตขึ้น ในย่านรีกซ์เบอร์รี่ ครอบครัวของเฟลมมีอาศัยอยู่ในโครงการอาคารสงเคราะห์ ออซาร์ตพาร์ก จีโอวานนี่พ่อของเขาอพยพมาจากอิตาลี เคยทำงานเป็นช่าง ก่ออิฐ เฟลมมีและซาเลมเม่ทำงานบนท้องถนนด้วยกัน เป็นทั้งนักเลงคุมแก๊ง เจ้ามือรับแทงพนัน และคนปล่อยเงินกู้เถื่อน พวกเขาไปยังย่านนอร์ทเอนด์ เป็นประจำ ที่ซึ่งเป็นย่านของชาวอิตาลีที่รวมตัวกันอย่างเหนียวแน่นและ เป็นที่ตั้งสำนักงานของรองหัวหน้ามาเฟีย เจนนาโร แอนจูโล่ บ่อยครั้งที่ทั้งสองลงเอยด้วยการไปร่วมงานสังสรรค์ยามดึกโดยมีแลร์รี่ ซานนิโน ผู้ชื่นชอบการดื่มอยู่เป็นเพื่อน

ซานนิโนเป็นสมาชิกแก๊งมาเฟียผู้โหดเหี้ยมและไร้ความปราณี แอนจูโล่

ไว้เนื้อเชื่อใจให้เขานำชมกำลังมาสู่กิจการของแอลซีเอ็นสาขาบอสตัน เช่นเดียวกับที่ซานนิโนไว้เนื้อเชื่อใจให้เฟลมมีและซาเลมแม่กระจายเงินกู้เถื่อนของเขาไปในพื้นที่ ถึงแม้ทุกคนจะชอบเฟลมมี แต่เขาไม่ชอบคนพวกนั้น เฟลมมีไม่เชื่อใจนอร์ทเอนด์ ทั้งแอนจูโลและโดยเฉพาะอย่างยิ่งซานนิโน เมื่อติดกับซานนิโน เฟลมมีจะค่อยๆ ต้ม ระเบิดระวังไม่ให้ตัวเองชะล่าใจ แต่ซานนิโนและคนอื่นๆ ไม่สังเกตเห็น ทำให้พวกเขาไว้เนื้อเชื่อใจเฟลมมีมากกว่าเดิม อย่างเช่นคืนหนึ่งในฤดูร้อนปี ๑๙๖๗ ที่ร้านอาหารจิโรบนถนนแฮนโนเวอร์ บรรดามาเฟียท้องถิ่น ทั้งซานนิโน, ปีเตอร์ ลิโมนี, และโจ ลอมบาร์ดี รวมทั้งเฟลมมีและซาเลมแม่ร่วมกันกินและดื่ม จากนั้นซานนิโนก็ยื่นกรานให้พวกเขาไปดื่มต่อที่บาร์เบทเคฟซึ่งอยู่ในละแวกใกล้เคียง

ระหว่างที่ดื่มกันต่อ ซานนิโนกับลิโมนีที่พูดพล่ามไม่หยุดหย่อนก็บอกให้รู้ว่าทุกคนตัดสินใจจะรับประกันให้เฟลมมีกับซาเลมแม่ “เข้าเป็นสมาชิกในหน่วยงานของเรา”

แล้วปีเตอร์ ลิโมนี ที่วางท่าใหญ่โตโอบเฟลมมีกับซาเลมแม่ “ปกติแล้วก่อนที่จะเป็นสมาชิก พวกนายต้องฆ่าคนก่อน” สมาชิกอาวุโสของแก๊งเผยความลับ “และฉันต้องอยู่กับพวกนายในฐานะผู้รับประกันเพื่อยืนยันว่าพวกนายฆ่าคนและรายงานขึ้นไปว่าพวกนายควบคุมตัวเองได้ดีแค่ไหน แต่ด้วยชื่อเสียงของพวกนายทั้งคู่ เรื่องนี้อาจไม่จำเป็น”

แต่เฟลมมีไม่ต้องการเข้าเป็นสมาชิกแก๊งมาเฟียและแข็งขันต่อความพยายามในการรับสมาชิกในครั้งนี้ เหตุผลหนึ่งก็คือเขาไม่ชอบซานนิโน ผู้โหดเหี้ยมที่สามารถสวมกอดเขาได้ในอดีตใจหนึ่งแล้วระเบิดสมองเขาทิ้งในอดีตใจต่อมา แอนจูโลก็เป็นแบบนั้นเช่นกัน ยิ่งกว่านั้นเฟลมมีมีริโค และริโคก็มีเฟลมมี

เมื่อพิจารณาถึงสงครามระหว่างแก๊งและชีวิตพันธมิตรที่กำลังเปลี่ยนแปลงชีวิตของเฟลมมีอาจถูกปลิดปลงได้ทุกเมื่อ เขาเคยบอกริโคมากกว่าหนึ่งครั้งว่าเขา “เป็นเป้าหมายในการสังหารลำดับต้นๆ” และในรายงานฉบับอื่นๆ ริโคตั้งข้อสังเกตว่าเฟลมมีไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เพราะหาก “ที่อยู่นั้นเป็นที่ลวงรู้ คงมีคนพยายามฆ่าเขา” เฟลมมีเริ่มฟังพริโคให้คอยเตือนภัยถึง

ปัญหาใดๆก็ตามที่เอฟปีโออาจรู้มาจากสายข่าวคนอื่นๆ

ยิ่งกว่านั้นเฟลมมียังคาดหวังว่าริโคจะไม่กดดันเขาเรื่องการก่ออาชญากรรม ทั้งเรื่องการพนัน การปล่อยเงินกู้เถื่อน หรือแม้แต่เรื่องที่เขามาคนในฤดูใบไม้ผลิปี ๑๙๖๗ หลังจากการหายตัวไปของแก๊งสเตอร์ที่ชิวอลเตอร์เบนเนตต์ เฟลมมีบอกริโคว่า “เอฟปีโอไม่ควรเสียเวลาตามหาตัวเบนเนตต์ ไม่ว่าในฟลอริดาหรือที่ไหนก็ตาม เพราะจะไม่มีทางหาเบนเนตต์พบ” จากนั้นริโคจึงถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเบนเนตต์กันแน่ เฟลมมีไม่แยแสต่อคำถามนั้น เขาบอกริโคว่า “ไม่มีประโยชน์ที่จะตรวจสอบสิ่งที่เกิดขึ้นกับวอลเตอร์ และการที่วอลเตอร์หายสาบสูญไปจะเป็นผลดีในท้ายที่สุด” ริโคเพียงปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป เมื่อถึงช่วงปลายทศวรรษ ๑๙๖๐ เฟลมมีก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีสังหารคนในแวดวงอาชญากรหลายคดี แต่เอฟปีโอไม่เคยกดดันเขาเพื่อให้ปริปากเรื่องการฆาตกรรมเหล่านั้น

ต้นเดือนกันยายนปี ๑๙๖๙ ในที่สุดเฟลมมีก็ถูกตั้งข้อหาจากคณะลูกขุนลับในสองเคาน์ตี เขาถูกฟ้องร้องในเคาน์ตีซัพพอล์กในข้อหาฆาตกรรมวิลเลียม น้องชายของวอลเตอร์ เบนเนตต์ ซึ่งถูกยิงตายเมื่อปลายปี ๑๙๖๗ แล้วโยนทิ้งลงจากรถที่กำลังแล่นอยู่ในย่านแมตตาแพนในบอสตัน จากนั้นก็ในเคาน์ตีมิดเดิลเซ็กซ์ เฟลมมีรวมถึงซาเลมเม่ถูกฟ้องร้องในข้อหาวางระเบิดรถยนต์ เป็นเหตุให้นักกฎหมายผู้หนึ่งขาขาดกระเด็น

ก่อนที่จะคำฟ้องจะมาถึงไม่นาน เฟลมมีก็ได้รับโทรศัพท์

ตอนนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่และพอล ริโค อยู่ในสาย “มันเป็นบทสนทนาที่รวบรัดมาก” เฟลมมีทวนนึก “เขาบอกผมว่าคำฟ้องกำลังจะถูกส่งมา และเสนอให้ผมพบกับเพื่อนไปจากบอสตัน ให้ไปทันที หรือคำพูดทำนองนั้น”

เฟลมมีทำตามนั้น เขาหลบหนีออกจากบอสตันและใช้เวลาสี่ปีครึ่ง หลังจากนั้นในการหลบหนี ที่แรกคือนครนิวยอร์ก จากนั้นก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ในมอนทรีออล เขาทำงานเป็นช่างพิมพ์ให้แก่มังง์สือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่นั่น ในระหว่างนั้นเฟลมมีโทร.หาริโคบ่อยครั้ง และริโคก็คอยแจ้งความคืบหน้าของคดีต่างๆ ให้เขารู้ ริโคไม่ได้ให้ข้อมูลใดๆ เรื่องที่อยู่ของเฟลมมีแก่เจ้าหน้าที่สืบสวนของรัฐแมสซาชูเซตส์ที่พยายามแกะรอยเขา

ถึงแม้ริโคจะแนะนำไม่ให้เฟลมมีคิดว่าตัวเองเป็นลูกจ้างของเอพีไอ และแจกแจงเรื่องระเบียบพื้นฐานอื่นๆ สำหรับสายข่าวของเอพีไอให้เขาฟัง แต่วิโคและเฟลมมีกลับมองว่าข้อปฏิบัติส่วนใหญ่คือระเบียบวิธีอันน่ารำคาญ สิ่งที่สำคัญก็คือริโคสัญญากับเฟลมมีว่าจะไม่บอกใครเรื่องที่เฟลมมีเป็นสายข่าวของเขา สิ่งนี้เองที่เป็นหัวใจสำคัญในการจับมือเป็นพันธมิตรของทั้งสอง มันคือคำมั่นสัญญาที่เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่มอบให้กับสายข่าวตามธรรมเนียม คำมั่นที่ถูกมองว่า“ศักดิ์สิทธิ์” แต่สำหรับริโค คำสัญญานี้ศักดิ์สิทธิ์เหนือสิ่งอื่นใด แม้ว่าเขาจำต้องก่ออาชญากรรมด้วยการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้ต้องหาหลบหนีคดีก็ตาม ริโคสัญญาว่าตราบใดที่เฟลมมีทำงานเป็นสายข่าวให้เขา ริโคจะช่วยไม่ให้เฟลมมีถูกดำเนินคดีสำหรับการกระทำผิดทางอาญา

ข้อตกลงเช่นนี้เป็นประโยชน์กับเฟลมมีด้วยเหตุผลอันชัดเจนแจ้ง เขายังชอบที่ริโคไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาเหมือนเขาเป็นแก๊งสเตอร์ชั้นต่ำ ริโคไม่ใช่เจ้าหน้าที่เอพีไอจอมวางแผนที่พร้อมจะฉีดยาฆ่าเชื้อไปทั่วห้องทันทีที่เขาจากไป เขาเป็นเหมือนเพื่อนและคนที่เท่าเทียมกันเสียมากกว่า “ผมเชื่อว่าเป็นคือความเป็นหุ้นส่วน” เฟลมมีบอก

ท้ายที่สุดการฟ้องร้องทางอาญาต่อเฟลมมีก็ถูกเพิกถอนหลังจากที่พยานปากเอกกลับคำให้การ และในเดือนพฤษภาคมปี ๑๙๗๔ เฟลมมีก็ยุติชีวิตผู้ต้องหาหลบหนีคดีและกลับสู่บอสตัน ด้วยความช่วยเหลือของเอพีไอ เขารอดชีวิตจากสงครามระหว่างแก๊งและรอดพ้นจากการฟ้องร้องคดีฆาตกรรมและคดีวางระเบิดรถ

แต่เฟลมมีไม่ได้คิดกลับตัวกลับใจ เมื่อกลับถึงบอสตันเขาก็ติดต่อกับฮาวี วินเทอร์ และกลับไปทำในสิ่งที่ตัวเองถนัดที่สุด และตอนนี้เขายืนอยู่ข้างไวตี้ บัลเจอร์ ในอุมาร์เซลล์มอเตอร์ส “ฉันควรไปพบเขาหรือเปล่า” บัลเจอร์ถาม เฟลมมีขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาเพิ่งกลับมาได้ไม่ถึงปีและเห็นได้ชัดว่าสิ่งต่างๆ กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง เห็นได้ชัดว่าข้อตกลงใหม่บางประการกำลังก่อตัวขึ้น เขาไปพบกับเดนนิส คอนดอน ด้วยตัวเองด้วยซ้ำ มันเป็นการพบกันสั้นๆ ในร้านกาแฟและเขาได้รับการแนะนำให้รู้จัก

กับจอห์น คอนโนลลี ที่นั่น เฟลมมีมองว่าการนัดหยุดคุยกันอย่างลับๆ ครั้งนี้คือ “การส่งต่อ” แบบหนึ่ง โดยที่คอนโนลลีถูกจัดแจงให้รับช่วงต่อเมื่อพอล ริโกล์ ถูกย้ายไปที่ไมแอมีและใกล้จะเกษียณ แผนของเขาเมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เฟลมมีก็ได้สัมผัสกับด้านดีของข้อตกลงที่เขาทำกับเอฟบีไอ แต่เขามั่นใจแค่สถิติ เฟลมมี ไม่ใช่ไวตี้ บัลเจอร์ บุคคลในตำนานอยู่แล้ว

เฟลมมีเลือกคำตอบสั้นๆ อย่างระมัดระวัง มันคือคำตอบที่เลือบแฝงไว้ด้วยนัย แต่กระนั้นก็เป็นคำตอบสั้นๆ

“น่าจะเป็นความคิดที่เข้าท่า” เขาบอกบัลเจอร์ “ไปคุยกับเขาสี”

คอนโนลลีไม่รีบร้อนที่จะโน้มน้าวบัลเจอร์ “ผมแค่อยากให้คุณรับฟัง” เขาบอกบัลเจอร์ในรถซึ่งจอดอยู่บนแนวชายหาดโวลลาสตัน คอนโนลลีใช้ความระมัดระวังเน้นย้ำถึงภัยคุกคามร้ายแรงจากแก๊งมาเฟียของเจนาโร แอนจูโล่ ที่บัลเจอร์และแก๊งวินเทอร์ฮิลล์ของเขากำลังเผชิญอยู่ “ผมได้ยืนยันว่าเจอร์รี่กำลังป้อนข้อมูลให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายเพื่อทำให้คุณถูกจับกุม” เขาบอกบัลเจอร์ ทั้งสองพูดคุยถึงเรื่องที่เจอร์รี่ แอนจูโล่ ได้บรรยายไว้ในวงการนี้ เพราะเขาเรียกให้ตำรวจหลายๆ ช่วยเหลือได้ “พวกมาเฟียมีเส้นสายทุกทาง” คอนโนลลีบอก

จากนั้นคอนโนลลีจึงเปลี่ยนเรื่องแล้วเติมเชื้อไฟให้กับความขัดแย้งเรื่องตำแหน่งนายสินค้า คอนโนลลีตั้งข้อสังเกตว่า คำว่าสื่อตามท้องถนนมีอยู่ว่า ซานนิโนพร้อมจะฟาดฟันกับบัลเจอร์และเพื่อนฝูงในแก๊งวินเทอร์ฮิลล์ของเขาแล้ว “ผมรู้ว่าคุณรู้ว่าพวกมาเฟียจะลงมือกับคุณ”

ข้อสังเกตข้อสุดท้ายนี้เรียกความสนใจจากบัลเจอร์ได้เป็นพิเศษ อันที่จริงแล้วแอลซีเอ็นและแก๊งวินเทอร์ฮิลล์หาทางอยู่ร่วมกันได้เสมอมา ใช้ว่า จะไม่มีข้อขัดแย้งที่ต้องคลี่คลาย แต่ทั้งสองกลุ่มคล้ายหุ่นส่วนที่ระแวงระวังต่อกันมากกว่าจะเป็นศัตรูที่ใกล้แตกหัก แม้แต่ซานนิโนผู้ร้ายกาจและยากจะคาดเดายังตราหน้าแก๊งวินเทอร์ฮิลล์ด้วยความโกรธแค้นและสัญญาว่าจะล้างบางพวกมันด้วยท่ากระสุนได้ในอดีตหนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นปาวประภาศอย่างรักใคร่ว่า “ฮิลล์นะมันพวกเรา!”

หากว่ากันตามตรง ตอนนี้แอนจูโล่กังวลเรื่องคำข่มขู่ที่เขาได้รับจาก “บ๊อบบี้เดอะกริเซอร์” ชาวอิตาลีจอมมุทะลุไปมากกว่าเรื่องสงครามกับ แก๊งวินเทอร์ฮิลล์ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่สำหรับเป้าหมายของคอนโนลลี จะเป็นการดีกว่าที่จะตอกย้ำเรื่องความไม่พอใจเรื่องผู้ชายสินค้านำเข้าอัตโนมัติ ที่เพิ่มพูนขึ้นระหว่างแอลซีเอ็นและแก๊งวินเทอร์ฮิลล์ คอนโนลลีบอกได้ในทันทีว่าเขาจะถูกจุดสำคัญของบัลเจอร์ผู้ไม่เคยเกรงกลัวใครเมื่อเขาเอ่ยถึงโอกาสที่จะเกิดความรุนแรง เห็นได้ชัดว่าบัลเจอร์ถูกยั่วให้โกรธ

“นายไม่คิดว่าเราจะชนะหรือไง” บัลเจอร์สวนกลับ

อันที่จริงแล้วคอนโนลลีคิดว่าบัลเจอร์อาจชนะ เขาเชื่อมั่นว่าไวตี้และเฟลมมีเข้มแข็งกว่าแอนจูโล่และบรรดาลูกสมุนมาก เขาเรียกบัลเจอร์และเฟลมมีว่า “มือสังหารเลือดเย็น” แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น

“ผมมีข้อเสนอ ทำไมคุณถึงไม่ใช้ให้เราทำในสิ่งที่พวกนั้นกำลังทำกับคุณล่ะ หนามยอกเอาหนามบ่งนะ”

ข้อตกลงนั้นเรียบง่าย บัลเจอร์ควรใช้เอฟบีไอเพื่อกำจัดมาเฟียคู่แข่งของเขา และถ้าหากเรื่องนั้นเพียงเรื่องเดียวยังไม่ใช่เหตุผลที่เพียงพอ เอฟบีไอจะไม่หาทางปราบปรามบัลเจอร์หากเขาให้ความร่วมมือ อันที่จริงแล้วในขณะนั้นเจ้าหน้าที่เอฟบีไอคนอื่นๆ กำลังหาเบาะแสและสืบสวนเรื่องกิจการกู้เงินเถื่อนของบัลเจอร์ มาร่วมงานกันเถอะ คอนโนลลีบอก เราจะปกป้องคุณ เขาสัญญา เหมือนกับที่รีโคเคยสัญญากับเฟลมมี

เห็นได้ชัดว่าบัลเจอร์สนใจ “คุณเอาตัวรอดโดยไม่มีเพื่อนในหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายไม่ได้หรอก” เขายอมรับเมื่อคำเตือนกำลังจะจบลง แต่กลับจากไปโดยไม่ได้ตกปากรับคำ

สองสัปดาห์ต่อมา คอนโนลลีและบัลเจอร์พบกันอีกครั้งในควีนซี คราวนี้เพื่อยืนยันข้อตกลง

“ตกลง” เขาบอกคอนโนลลี “ฉันเอาด้วย เราจะหักเล่ห์ซึ่งเหลื่อมกับพวกมัน ให้พวกมันไปตายซะเถอะ”

นี่เป็นข่าวดีสำหรับคอนโนลลี เขาเพิ่งชักนำไวตี้ บัลเจอร์ เข้าสู่เอฟบีไอได้อย่างเหลือเชื่อ ถ้าการพัฒนาสายข่าวเป็นจุดสูงสุดของงานสืบสวนสอบสวน

ตอนนี้คอนโนลลีย์ก็ขึ้นสู่ชั้นแนวหน้าแล้ว เขาสรุปอย่างภาคภูมิใจ ด้วยความพยายามอันหาญกล้าเพียงครั้งเดียว เขาได้ละทิ้งงานอันซ้ำซากน่าเหนื่อยหน่ายของเอฟบีไอไว้ข้างหลัง ตอนนี้เขาอยู่ในกลุ่มเจ้าหน้าที่ระดับสูงเช่นเดียวกับพอล ริค ที่ใกล้จะเกษียณ ในความคิดของคอนโนลลีย์ หากริคคือเจ้าหน้าที่ที่บรรดาพวกหน้าใหม่ไฟแรงจำนวนมากในสำนักงานยึดถือเป็นแบบอย่าง บัลเจอร์ก็เป็นตำนานท้องถิ่นที่เด็กทุกคนในเซาต์เคาร์พายาเกรง คอนโนลลีย์ต้องสัมผัสได้ว่าช่วงเวลานี้คือเครื่องหมายบ่งชี้การรวมตัวกันอย่างน่าอัศจรรย์ของสองโลก

ยิ่งไปกว่านั้น ข้อตกลงครั้งนี้ยังมีลึกลับเร่าร้อนบางอย่าง แก๊งสเตอร์คนสุดท้ายที่ใครต่อใครในบอสตันจะสงสัยว่าเป็นสายข่าวให้กับเอฟบีไอก็คือไวตี้ บัลเจอร์ แห่งเซาท์บอสตัน อันที่จริงแล้วคอนโนลลีย์รู้สึกอึดใจไหวต่อคำพูดที่ดูลึกล้นย้อนแย้งนี้มาตลอดระยะเวลาหลายปี เมื่ออยู่ในหมู่เพื่อนร่วมงานที่เอฟบีไอ คอนโนลลีย์แทบจะหรือไม่เคยเรียกบัลเจอร์ว่าสายข่าวได้สัก หนอนบ่อนไส้ หรือนกต่อเลย เขาจะหงุดหงิดทุกครั้งหากได้ยินคนอื่น ๆ ตีตราบัลเจอร์แบบนั้นในภายหลัง สำหรับเขาแล้ว บัลเจอร์เป็น “แหล่งข่าว” เสมอ หรือไม่เขาก็ใช้คำศัพท์ที่บัลเจอร์ขอให้ใช้ คือ “นักยุทธศาสตร์” หรือ “ผู้ประสานงาน” รวบรวมว่าแม้แต่ชายผู้ชักจูงไวตี้ให้เป็นสายข่าวเองก็ยังไม่อาจเชื่อ หรือบางทีอาจเป็นเพราะข้อตกลงนั้นไม่ได้เป็นข้อตกลงอย่างเป็นทางการกับเอฟบีไอ หากแต่เป็นมิตรภาพครั้งใหม่ระหว่างจอห์นนี่และไวตี้จากย่านโอลด์ฮาร์เบอร์ และถึงแม้คอนโนลลีย์จะคำนึงถึงความก้าวหน้าในอาชีพของตนเองอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ข้อตกลงนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้น หากแต่เกี่ยวกับรากเหง้าของเขา ถนนทุกสายล้วนมุ่งสู่เซาตี้

คอนโนลลีย์ยังคงให้ความเคารพบัลเจอร์ผู้สูงวัยกว่าเสมอ เขาเรียกบัลเจอร์ด้วยชื่อจริงว่าจิม ตามที่เขาชอบ แทนที่จะเรียกเขาด้วยฉายาบนท้องถนนอย่างที่สองวลชนชอบใช้ เรื่องทำนองนี้อาจดูเหมือนรายละเอียดที่ไม่สลักสำคัญ แต่มันเป็นรายละเอียดที่ทำให้ข้อตกลงนั้นน่าพึงพอใจ ยกตัวอย่างเช่น บัลเจอร์ยืนยันกรานว่าเขาจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับแก๊งมาเฟีย

ชาวอิตาลีเท่านั้น โดยไม่ต้องขอชาวไอริช ยิ่งกว่านั้นเขายังยืนยันกรานไม่ให้คอนโนลลีบอกบิลลี น้องชายผู้เป็นวุฒิสมาชิกประจำรัฐอยู่ในขณะนั้นเรื่อง “ข้อตกลงทางธุรกิจ” ครั้งใหม่นี้

มีความร้อนแรงและตลกร้ายซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยงอยู่ในข้อตกลงระหว่าง บัลเจอร์และเอฟบีไอ เนื่องจากมันเกิดขึ้นในช่วงปีที่สองของการจัดสรรส่งนักเรียนตามคำสั่งศาลในบอสตันใต้ จากเหตุการณ์โดยรวมนั้นประหลาดพิกล ผู้คนในชาติรวมถึงผู้นำอย่างบิลลี บัลเจอร์ อับจนหนทางที่จะต้านทานรัฐบาลกลางเรื่องการบังคับให้มีการจัดสรรส่งนักเรียน เจ้าหน้าที่จากรัฐบาลกลางนั้นทรงอำนาจ เป็นที่ชิงชังรังเกียจ และไม่ยอมจากไป นี่คือสภาพความเป็นจริงอันย่ำแย่ของการเมืองในละแวกนั้น

แต่ในส่วนอื่นๆ ของชาติ ไวต์ บัลเจอร์ ได้ทำข้อตกลงที่จะทำให้รัฐบาลกลางชะงักงัน เอฟบีไอต้องพึ่งไวต์และจะไม่หาทางกำจัดเขา ส่วนอื่นๆ ของโลกอาจเป็นของรัฐบาลกลาง แต่ไม่ใช่ในโลกมิจนอาชีพ ไวต์พบหนทางที่จะกีดกันไม่ให้รัฐบาลกลางเข้ามาในชาติของเขา ด้วยรูปแบบอันแปลกประหลาด เขาประสบความสำเร็จในสิ่งที่น้องชายทำไม่ได้

ทางด่วนข้อมูลข่าวสารเปิดใช้งานในทันที มีการนัดพบกันอีกหลายครั้ง บัลเจอร์พ่วงเฟลมมีเข้ามาด้วย ข้อตกลงแบบเหมารวมจึงเกิดขึ้น ในความคิดของบัลเจอร์ เห็นได้ชัดว่าเขายอมรับในคุณค่าของการร่วมมือกับเฟลมมี เมื่อพิจารณาว่าเฟลมมีเข้าถึงพวกมาเฟียและข้อมูลที่คอนโนลลีต้องการอย่างยิ่งได้ ในระหว่างนั้นเฟลมมีก็ต้องเล็งเห็นถึงคุณค่าของการร่วมงานกับบัลเจอร์ ไม่เพียงเพราะสติปัญญาอันฉลาดหลักแหลมของเขาเท่านั้น แต่ยังเพราะสถานะภาพอันโดดเด่นของเขาอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคอนโนลลี เขามองเห็นสิ่งพิเศษที่ถ่ายทอดระหว่างคนทั้งสองมาตั้งแต่ต้น “พวกเขาสัมผัสพันธภาพต่อกัน”

สำหรับคอนโนลลี เฟลมมีคือของเหลือใช้ของคนอื่น แต่บัลเจอร์เป็นของเขา เป็นความสำเร็จที่น่าอัศจรรย์ของเอฟบีไอในบอสตัน มันคือข้อตกลงครั้งมโหฬาร คือความสำเร็จที่ต้องตีมือแสดงความยินดี เมื่อคอนโนลลีเป็นผู้รับผิดชอบแก๊งสเตอร์ระดับกลางสองคนที่ถูกวางตำแหน่งไว้

ให้ช่วยเหลือเอฟบีไอในแผนการขัดขวางตัดขากิจการของมาเฟีย แต่ข้อตกลงครั้งใหม่นี้แทบไม่ได้หมายความว่าไวตี้จะควบคุมพฤติกรรมของตัวเอง

อันที่จริงแล้วเพียงห้าสัปดาห์หลังจากที่แฟ้มสายข่าวของไวตี้ บัลเจอร์ถูกเปิดขึ้นอย่างเป็นทางการในวันที่ ๓๐ กันยายน ปี ๑๙๗๕ ไวตี้ก็ก่อเหตุฆาตกรรมรายแรกในระหว่างทำงานให้กับเอฟบีไอ เขาและเฟลมมีกำจัดการกระทำเรือจากชาติที่ชื่อทอมมี คิง การสังหารครั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของการช่วงชิงอำนาจ ส่วนหนึ่งคือการแก้แค้น และส่วนใหญ่คือความอหังการของบัลเจอร์เอง

คืนหนึ่ง บัลเจอร์และคิงซึ่งไม่เคยเป็นเพื่อนกันได้เกิดโต้เถียงกันในบาร์ที่เขาตี ทั้งสองเริ่มชกต่อยกัน คิงกดบัลเจอร์ล้มลงแล้วทำร้ายเขาไม่ยั้งจนคนอื่นๆ ต้องจุดลากออกมาในที่สุด การแก้แค้นของบัลเจอร์เกิดขึ้นในวันที่ ๕ พฤศจิกายนปี ๑๙๗๕ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้รับความช่วยเหลือจากข้อมูลลับที่เอฟบีไอพยายามใช้เอาอกเอาใจเขา บัลเจอร์ เฟลมมี และเพื่อนอีกคนหนึ่งเข้าจู่โจมคิง กระทำการทำเรือผู้ร้ายหายสาบสูญไปจากชาติและโลกใบนี้ ไม่น่าแปลกใจเลยที่บัลเจอร์ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ในการพบปะกับคอนโนลลี แต่คำบอกเล่าก่อนหน้านี้ของบัลเจอร์ก็คือ ความไม่สงบและการนองเลือดที่คาดว่าใกล้มาถึงระหว่างแก๊งวินเทอร์ฮิลล์และแก๊งมาเฟียมอดดับลงแล้ว ความตื่นเต้นกังวลเป็นไปโดยใช้เหตุ ท้องถนนเรียบสงบ บัลเจอร์รายงาน

ดังนั้นมันจึงเริ่มต้นขึ้น